

L.J. Smith

Schaduwzielen

1

‘Lief dagboek,’ fluisterde Elena, ‘wat is dit frustrerend! Ik heb je in de kofferbak van de Jaguar laten liggen en het is twee uur in de nacht.’ Ze prikte met haar vinger door de stof van haar nachtpon in haar been, alsof ze een pen had en daarmee een punt zette. Ze leunde met haar voorhoofd tegen het raam en fluisterde nog zachter: ‘Ik ben báng om naar buiten te gaan... in het donker... om je te halen. Ik ben bang!’ Ze zette nog een punt. Toen, terwijl ze tranen over haar wangen voelde glijden, zette ze met tegenzin haar mobieltje op geluidsopname. Het was stomme verspilling van haar batterij, maar ze kon niet anders. Ze had dit nodig.

‘Hier zit ik dan,’ zei ze zacht, ‘op de achterbank van de auto. Vandaag zal ik mijn dagboek op deze manier moeten bijhouden. We hebben trouwens een regel ingesteld voor deze reis: ik slaap op de achterbank van de Jag en Matt en Damon bivakkeren buiten. Op dit moment is het zo donker dat ik Matt nergens kan zien... Af en toe word ik bijna gek... Ik moet huilen en voel me erg verloren... en ik verlang heel erg naar Stefan...

We moeten de Jaguar zien te lozen. Hij is te groot, te rood en te opvallend, terwijl we juist niet willen opvallen nu we op weg zijn naar de plek waar we Stefan kunnen bevrijden. Als de auto is verkocht, is de hanger met lapis lazuli en diamanten die Stefan me heeft gegeven, de dag voor hij verdween het waardevolste wat ik nog van hem heb. De dag voor... Stefan is weggelokt met het vooruitzicht dat hij een gewoon mens zou kunnen worden. En nu...

Hoe kan ik uit mijn hoofd zetten wat zij op dit moment misschien met hem aan het doen zijn... wie zij ook maar zijn? Waarschijnlijk de *kitsune*, de kwaadaardige vosgeesten in de gevangenis die “Shi no Shi” wordt genoemd.’

Elena onderbrak zichzelf om haar neus af te veegen aan de mouw van haar nachtopon.

‘Hoe ben ik ooit in deze situatie verzeild geraakt?’ Ze schudde haar hoofd en stopte met haar gebalde vuist in de achterbank.

‘Als ik dat wist, zou ik misschien een plan A kunnen bedenken. Ik heb altijd een plan A. En mijn vriendinnen hebben altijd een plan B en C om me te helpen.’ Elena knipperde met haar ogen toen ze aan Bonnie en Meredith dacht. ‘Maar nu ben ik bang dat ik ze nooit meer terug zal zien. En ik vrees het ergste voor heel Fell’s Church.’

Even liet ze haar gebalde vuist op haar knie rusten. Een klein stemmetje in haar hoofd zei: *Hou dan op met jammeren, Elena, en denk. Dénk. Begin bij het begin.*

Het begin? Wat was het begin? Stefan?

Nee, ze woonde al veel langer in Fell’s Church. Lang voor Stefan kwam.

Traag, bijna dromerig, sprak ze in haar mobieltje. ‘In de eerste plaats: wie ben ik? Ik ben Elena Gilbert, achttien jaar.’ Nog langzamer zei ze: ‘Ik... denk niet dat het ijdel is om te zeggen dat ik mooi ben. Als ik dat niet zou weten, zou ik nooit in de spiegel hebben gekeken, en nooit een compliment hebben gekregen. Het is voor mij niet iets om trots op te zijn... het is gewoon iets wat ik van mijn vader en moeder heb meegekregen.’

Hoe zie ik eruit? Ik heb blond haar dat in een soort golven over mijn schouders valt, en blauwe ogen waarvan sommige mensen zeggen dat ze lijken op lapis lazuli: donkerblauw met goudkleurige spikkeltjes.’ Ze gaf een kort, half verstikt lachje. ‘Misschien dat vampiers me daarom wel zo leuk vinden.’

Haar lippen verstrakten en terwijl ze in de absolute duisternis om haar heen staaarde, sprak ze ernstig verder.

‘Veel jongens hebben me “het engelachtigste meisje ter wereld” genoemd. En ik heb het spel met ze meegespeeld. Ik gebruikte ze alleen maar... voor de lol, omdat ik graag populair was, noem maar op. Ik zeg het gewoon eerlijk, oké? Ik beschouwde ze als speelgoed. Als trofeeën.’ Ze zweeg even. ‘Maar er was nog iets anders, iets waarvan ik mijn hele leven heb geweten dat het zou komen. Ik wist alleen niet

wat het was. Ik had het gevoel dat ik iets zocht wat ik bij jongens nooit zou kunnen vinden. De intriges, de spelletjes raakten me niet in mijn... diepste wezen... tot er een heel bijzondere jongen kwam.' Ze slikte en zei nog eens: 'Een héél bijzondere jongen.'

Hij heette Stefan.

En hij bleek niet te zijn wat hij leek: een normale, waanzinnig knappe middelbare scholier met donker, golvend haar en smaragd-groene ogen.

Stefan Salvatore bleek een vampier te zijn.

Een echte vampier.'

Elena haalde een paar keer bevend adem voor ze de volgende woorden uitsprak.

'Net als zijn razend knappe oudere broer Damon.'

Ze beet op haar lip en het leek lange tijd te duren voor ze eraan toevoegde: 'Zou ik van Stefan zijn gaan houden als ik van het begin af aan had geweten dat hij een vampier was? Ja! Ja! Já! Ik zou hoe dan ook verliefd op hem zijn geworden! Maar het heeft wel dingen veranderd... en mij ook.' Elena's vinger volgde op de tast een patroontje in haar nachtpon. 'Zie je, vampiers tonen hun liefde door bloed uit te wisselen. Het probleem is... dat ik ook bloed heb uitgewisseld met Damon. Niet echt uit vrije wil, maar omdat hij dag en nacht achter me aan zat.'

Ze slaakte een zucht. 'Damon zégt dat hij me in een vampier wil veranderen, zodat ik zijn Prinses van de Nacht kan worden. Vrij vertaald betekent dat dat hij me helemaal voor zichzelf wil hebben. Maar ik geloof niets van wat hij zegt, behalve als hij er zijn woord op geeft. Dat is een eigenaardigheid van hem: hij breekt nooit zijn woord.'

Elena voelde hoe een vreemd lachje haar lippen krulde, maar ze sprak kalm en vloeiend verder, bijna alsof ze het mobieltje was vergeten.

'Een meisje dat iets heeft met twee vampiers... daar moesten wel moeilijkheden van komen, toch? Dus misschien heb ik dit allemaal wel verdiend.

Ik ging dood.

Niet “dood” in de zin dat je hart ermee ophoudt en dat ze je reanimeren en dat je later kunt navertellen dat je bijna het Licht bent in gegaan. Ik bén het Licht in gegaan.

Ik ging dóód.

En toen ik terugkwam... verrassing! Toen was ik een vampier.

Damon was... lief voor me, denk ik, toen ik als vampier wakker werd. Misschien is dat de reden waarom ik nog steeds... gevoelens voor hem heb. Hij heeft geen misbruik van me gemaakt, terwijl hij dat toen heel gemakkelijk had kunnen doen.

Maar ik heb in mijn leven als vampier maar weinig tijd gehad om dingen te doen. Ik had genoeg tijd om me Stefan te herinneren, en ik hield meer van hem dan ooit, omdat ik toen pas begreep hoe moeilijk alles voor hem was. Ik luisterde naar mijn eigen herdenkingsdienst. Ha! Dat zou iedereen moeten kunnen doen. Ik leerde dat ik altijd maar dan ook altijd lapis lazuli moest dragen, om niet te verkruimelen in de zon. Ik nam afscheid van mijn kleine zusje van vier, Margaret, en ik ging op bezoek bij Bonnie en Meredith.’

Tranen gleden nog steeds bijna ongemerkt over Elena’s wangen. Maar ze sprak rustig verder.

‘En toen... ging ik weer dood.

Ik ging dood zoals vampiers doodgaan als ze in het zonlicht geen lapis lazuli dragen. Ik verging niet tot stof – ik was pas zeventien. Maar de zon vergiftigde me toch. Het was bijna... vredig om te sterven. Op dat moment liet ik Stefan beloven om altijd op Damon te passen. En ik denk dat Damon in gedachten heeft gezworen ook op Stefan te passen. Zo ging ik dood: Stefan hield me in zijn armen en Damon zat naast me, en ik gleed langzaam weg, alsof ik in slaap viel.

Daarna had ik dromen die ik me niet meer herinner. Maar op een dag verbaasde ik iedereen door tegen ze te spreken, via Bonnie. Bonnie is erg paranormaal begaafd, de stakker. Ik denk dat ik toen op de een of andere manier de beschermengel van Fell’s Church ben geworden. Het dorp was in gevaar. Zij moesten dat gevaar bestrijden en ik werd op de een of andere manier weer in de wereld van de levenden teruggezet om ze te helpen. En... nou ja, toen we de strijd hadden gewonnen, bleek ik over vreemde krachten te beschikken, die ik niet

begreep. Maar Stefan was er ook! We waren weer samen!’

Elena sloeg haar armen stijf om zich heen. Het was alsof ze Stefan tegen zich aan klemde en ze stelde zich voor dat ze zijn warme armen om zich heen voelde. Ze sloot haar ogen tot haar ademhaling weer tot rust was gekomen.

‘Eens even kijken, wat kan ik zeggen over mijn krachten? Een ervan is telepathie. Die kan ik gebruiken als de andere persoon over telepathische gaven beschikt. Vampiers zijn allemaal telepathisch begaafd, maar niet allemaal in even hoge mate, behalve op het moment dat ze bloed met je delen. En dan zijn er mijn Vleugels.

Het is echt waar, ik heb Vleugels! Ze geven me onvoorstelbare krachten, maar het probleem is dat ik er geen idee van heb hoe ik ze moet gebruiken. Er is een soort die ik soms kan voelen, zoals nú bijvoorbeeld. Ze proberen uit me te komen, mijn lippen te vormen om hun naam uit te spreken en mijn lichaam in de juiste houding te brengen. Het zijn mijn “Vleugels van Bescherming” en dat klinkt als iets wat we op deze reis goed kunnen gebruiken. Maar ik kan me niet herinneren hoe ik de oude Vleugels in werking heb gezet, laat staan dat ik weet hoe ik deze moet gebruiken. Ik spreek de woorden uit tot ik me een volslagen idioot voel, maar er gebeurt helemaal niets.

Ik ben dus weer een mens... net als Bonnie. En o god, wat zou ik het heerlijk vinden als ik haar en Meredith op dit moment zou kunnen zién! Maar goed, ik hou me maar voor dat we elke minuut dichterbij Stefan komen. Ook al sleept Damon ons van hot naar her om iedereen af te schudden die ons probeert te volgen.

Waarom iemand ons zou proberen te volgen? Nou, zie je, toen ik terugkwam uit het hiernamaals, was er een enorme explosie van Macht, die iedereen op de wereld die Macht kan zien, heeft opgemerkt.

Goed, hoe leg ik die Macht uit? Het is iets wat iedereen heeft, maar wat mensen – behalve degenen die echt paranormaal begaafd zijn, zoals Bonnie – niet eens herkennen. Vampiers beschikken overduidelijk over Macht, en ze gebruiken die om mensen zodanig te beïnvloeden dat ze hen aardig gaan vinden, of dingen gaan denken die niet met de werkelijkheid overeenkomen. Zoals die keer dat Ste-

fan de secretaresse van de middelbare school liet geloven dat zijn papieren in orde waren toen hij werd 'overgeplaatst' naar het Robert E. Lee College. Maar ze gebruiken hun Macht ook om andere vampiers op te blazen. Of andere duistere figuren... of mensen.

Maar ik had het over de explosie van Macht die plaatsvond toen ik uit de hemel kwam vallen. Die was zo gigantisch dat hij twee afschuwelijke wezens van het andere eind van de wereld aantrok. Ze besloten te komen kijken wat de Machtsexplosie had veroorzaakt en uit te zoeken of ze die op de een of andere manier voor zichzelf konden gebruiken.

Ik maak geen grapje, ze kwamen echt van het andere eind van de wereld. Het waren kitsune, kwaadaardige vosgeesten uit Japan. Ze zijn te vergelijken met onze westerse weerwolven, maar dan veel machtiger. Zo machtig dat ze *malach* kunnen gebruiken. Malach zijn eigenlijk planten, maar ze zien eruit als insecten. Ze kunnen zo klein zijn als een speldenknop, maar ook groot genoeg om je arm op te slokken. De malach hechten zich vast aan je zenuwen en verspreiden zich geleidelijk over je hele zenuwstelsel, tot ze je vanbinnenuit helemaal hebben overgenomen.'

Elena beefde nu hevig en haar stem klonk gedempt.

'Dat is met Damon gebeurd. Een piepkleine malach drong zijn lichaam binnen en nam hem vanbinnen over, zodat hij een marionet werd in de handen van Shinichi. Dat vergat ik nog te zeggen: de kitsune heten Shinichi en Misao. Misao is het meisje. Ze hebben allebei zwart haar met rode punten, maar Misao's haar is langer. Ze zijn zogenaamd broer en zus, maar ze gedragen zich er absoluut niet naar.

Toen Shinichi Damon helemaal in zijn macht had, liet hij zijn lichaam... vreselijke dingen doen. Hij gebruikte hem om Matt en mij te martelen, en ik weet dat Matt Damon daar soms nog steeds voor zou willen vermoorden. Maar als hij zou hebben gezien wat ik heb gezien – een heel dun, nat, wit tweede lichaam dat ik met mijn eigen vingernagels uit Damons wervelkolom heb moeten lostrekken, tot Damon uiteindelijk flauwviel van pijn – dan zou hij het beter begrijpen. Ik kan Damon niet kwalijk nemen wat Shinichi hem heeft laten doen. Dat kan ik gewoon niet. Damon was... zo anders, dat kun je je

niet voorstellen. Hij was er kapot van. Hij huilde. Hij was...

Hoe dan ook, ik denk niet dat ik hem van mijn leven nog zo zal zien. Maar als ik ooit mijn Vleugelmachten terugkrijg, heeft Shinichi een groot probleem.

Ik denk namelijk dat dat de vorige keer onze grote fout is geweest, snap je. We hebben uiteindelijk tegen Shinichi en Misao gevochten, en we konden ze doden... maar dat hebben we niet gedaan. We waren er te fatsoenlijk voor, te zachtaardig of zoiets.

Dat was een vreselijke fout.

Want Damon was niet de enige die bezeten was geraakt door Shinichi's malach. Er waren ook meisjes, jonge meisjes van veertien en vijftien en nog jonger. En een paar jongens. Ze gedroegen zich... krankzinnig. Ze verwonden zichzelf en terroriseerden hun gezinsleden. We kwamen er pas achter hoe erg het was toen we al een pact met Shinichi hadden gesloten.

Misschien was het immoreel van ons, om een pact met de duivel te sluiten. Maar ze hadden Stefan ontvoerd, en Damon, die toen al bezeten was, had hen daarbij geholpen. Zodra Damon niet meer onder hun invloed stond, wilde hij maar één ding: dat Shinichi en Misao voorgoed uit Fell's Church zouden vertrekken. Maar eerst moesten ze ons vertellen waar we Stefan konden vinden.

Om dit voor elkaar te krijgen, liet Damon Shinichi toe in zijn geest.

Zoals vampiers geobsedeerd zijn met macht, zijn kitsune geobsedeerd met herinneringen. En Shinichi wilde Damons herinneringen van de voorgaande dagen: de tijd dat Damon bezeten was en ons martelde... en het moment dat mijn Vleugels hem ervan bewust maakten dat hij dat had gedaan. Ik denk niet dat Damon die herinneringen zelf graag wilde hebben: noch de herinneringen aan wat hij had gedaan, noch aan hoe hij was veranderd toen hij zijn daden onder ogen had gezien. Dus hij liet ze door Shinichi wegnemen, en in ruil daarvoor liet Shinichi Stefans verblijfplaats in Damons geest achter.

Het probleem is dat we Shinichi op zijn woord geloofden toen hij zei dat hij daarna zou vertrekken... terwijl zijn woord niets waard is.

Bovendien heeft hij het telepathische kanaal dat hij tussen zijn en Damons geest had geopend, sindsdien gebruikt om steeds meer herinneringen bij Damon weg te halen, zonder dat die daar iets van merkt.

Gisteravond gebeurde dat nog, toen we werden aangehouden door een politieauto. De agent wilde weten waarom drie tieners zo laat in de nacht met zo'n dure auto op pad waren. Damon Beïnvloedde hem om hem weg te laten gaan. Maar een paar uur later was hij de agent alweer helemaal vergeten.

Het maakt Damon bang. En alles wat Damon bang maakt – niet dat hij het ooit zou toegeven – jaagt mij de stuipen op het lijf.

Misschien wil jij ook wel weten wat drie tieners in dit niemandsland te zoeken hebben (volgens het laatste verkeersbord dat ik heb gezien zitten we in Union County, Tennessee). We zijn op weg naar de Poort tot de Duistere Dimensie... waar Shinichi en Misao Stefan hebben achtergelaten in de gevangenis die Shi no Shi heet. Shinichi heeft de kennis alleen in Damons geest gestopt, en ik kan Damon er niet toe brengen meer te vertellen over wat voor plek het is. Maar Stefan is daar en ik ga er hoe dan ook naartoe, zelfs als het mijn dood wordt.

Zelfs als ik ervoor moet leren doden.

Ik ben niet meer het lieve meisje uit Virginia dat ik vroeger was.'

Elena wachtte even en blies haar adem uit. Maar toen sloeg ze haar armen weer om zich heen en ging verder.

'En waarom we Matt bij ons hebben? Nou, dat heeft te maken met Caroline Forbes, met wie ik vanaf de kleuterschool bevriend ben geweest. Vorig jaar, toen Stefan in Fell's Church kwam wonen, wilden Caroline en ik hem allebei hebben. Maar Stefan wilde Caroline niet. En sindsdien is ze mijn grootste vijand geworden.

Caroline was ook het eerste meisje in Fell's Church dat vereerd werd met een bezoekje van Shinichi. Maar wat belangrijker is: voor ze Shinichi's slachtoffer werd, was ze een aardige poos het vriendinnetje van Tyler Smallwood. Ik vraag me af hoe lang ze samen zijn geweest en waar Tyler nu is. Het enige wat ik weet is dat Caroline zich op het laatst wanhopig aan Shinichi vastklampte omdat ze "een man nodig had". Zo zei ze het. Dus ik veronderstel... nou ja, wat Damon veron-

derstelt. Dat ze... puppy's krijgt. Een nest kleine weerwolfjes, begrijp je wel? Want Tyler Smallwood is een weerwolf.

Damon zegt dat als je een weerwolfbaby krijgt, je nog sneller in een weerwolf verandert dan als je wordt gebeten, en dat je tijdens de zwangerschap op een bepaald moment de macht krijgt om helemaal mens of helemaal wolf te worden. Maar voor die tijd ben je alleen maar verschrikkelijk in de war.

Het trieste is dat Shinichi Caroline nauwelijks een blik waardig keurde toen ze dit er allemaal uit gooide.

Maar daarvóór was ze wanhopig genoeg om Matt ervan te beschuldigen dat hij haar had... aangerand tijdens een uit de hand gelopen afspraakje. Ze moet iets hebben geweten van wat Shinichi in zijn schild voerde, want ze beweerde dat dat "afspraakje" met Matt was op de dag dat een van de malachs hem te grazen had genomen en schrammen in zijn arm had achtergelaten die van meisjesnagels afkomstig leken te zijn.

Toen kreeg Matt natuurlijk de politie op zijn dak. Ik heb hem dus eigenlijk gedwongen met ons mee te gaan. Carolines vader is een van de belangrijkste mensen van Fell's Church. Bovendien is hij bevriend met de officier van justitie in Ridgemont, en leider van zo'n mannenclub waar ze doen aan geheime handdrukken en andere dingen bekokstoven die je tot "een prominent lid van de samenleving" maken.

Als ik Matt niet had overgehaald om te vluchten in plaats van Carolines beschuldigingen af te wachten, zouden de Forbes hem hebben gelyncht. Ik brand inwendig van woede – niet alleen om Matt, maar ook omdat ik het gevoel heb dat Caroline alle meisjes op de wereld heeft verraden. Want de meeste meisjes zijn geen pathologische leugenaars en zouden nooit zoiets over een jongen zeggen als het niet waar was. Met haar gedrag heeft ze alle meisjes te schande gemaakt.'

Elena zweeg, keek naar haar handen en voegde eraan toe: 'Als we kwaad zijn op Caroline, beginnen er soms zomaar kopjes te rammen en rollen er potloden van de tafel. Damon zegt dat dat allemaal wordt veroorzaakt door mijn aura, mijn levenskracht, en dat dat is veranderd sinds ik uit het hiernamaals ben teruggekomen. Om te beginnen maakt het iedereen die mijn bloed drinkt ongelooflijk sterk.

Stefan was zo sterk dat de vossendemonen hem nooit in de val hadden kunnen lokken als Damon hem in het begin niet had misleid. Ze konden hem pas aan toen hij verzwakt was en omringd was met ijzer. IJzer is slecht nieuws voor vampiers. Bovendien moeten ze minstens één keer per dag bloed drinken, anders verzwakken ze. Ik durf te wedden... nee, ik ben ervan overtuigd dat ze dat tegen hem hebben gebruikt.

Dat is de reden dat ik er niet aan durf te denken hoe Stefan er op dit moment aan toe is. Maar ik mag niet te bang of te kwaad worden, want dan raak ik de macht over mijn aura kwijt. Damon heeft me geleerd om mijn aura grotendeels in te trekken, zodat ik eruitzie als een gewoon meisje. Hij is nog steeds heel licht goudgeel en erg mooi, maar geen baken meer voor vampiers en dergelijke.

Want er is nog iets anders wat mijn bloed, of misschien alleen mijn aura, kan doen. Het kan... nou ja, ik kan hier toch alles zeggen, hè? Mijn aura kan er tegenwoordig voor zorgen dat vampiers... op dezelfde manier naar me verlangen als gewone jongens. Niet alleen maar om te bijten, snap je? Ook om te kussen en alles. Dus als ze dat voelen, komen ze natuurlijk achter me aan. Het is net alsof de hele wereld vol zit met bijen en ik de enige bloem ben.

Ik moet dus oefenen om mijn aura verborgen te houden. Als je er niet te veel van ziet, kan ik doorgaan voor een gewoon meisje, in plaats van iemand die is teruggekeerd uit de dood. Maar het is lastig om er aldoor aan te denken dat ik hem moet verbergen. En het doet verschrikkelijk pijn als ik het vergeet en hem plotseling moet intrekken!

Op die momenten wil ik... dit is supervertrouwelijk, oké? Als je dit affluistert, Damon, leg ik je een vloek op. Maar op die momenten wil ik dus echt héél graag door Stefan gebeten worden. Het verlicht de druk, en dat is heerlijk. Het doet alleen pijn om door een vampier gebeten te worden als je je verzet, of als de vampier wil dat het pijn doet. Anders voelt het gewoon lekker... en dan raak je de geest van de vampier die het doet aan en dan... o, ik mis Stefan zo vreselijk!

Elena beefde hevig. Hoezeer ze ook haar best deed om haar verbeelding in toom te houden, ze moest aldoor denken aan de dingen